

Cijelo 23.
10. junija.

Pomhaj Bóh!

Létnik 33.
1923.

Syli spěval,
Pilne dělat,
Strowja ee
Swójbny statok
A twoj swiatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swérny
Přez spar mérny
Čerstwosé da.

Njech ty spěvaš
Swérne díčlaš
Wśedne dny;
Džení pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočn ty.

Z njebes mana
Njech éí khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokrew te. P.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa ho kózdu hobotu w Ssmolerjez knihiczsíczerni a płačzi schtwórlétnje 100.— hr.

2. njedžela po swj. Trojizy.

Jap. st. 3, 1—10.

Jesuš běsche kwojim wučobnikam prajit: „Sawérno, ja wérno, ja praju wam: Schtóž do mnie wéri, tón budže te s k u t k i tež cžinicž, kotrež ja cžinju, a budže wjetšche dyžli te s k u t k i tež cžinicž, kotrež ja cžinju, a budže wjetšche dyžli te cžinicž.“

Hdyž nětko wot kwijsatkov žem s japoschtołskich „skutkow“ předowacž klyscimy, móže ho našcha wéra na wěru a skutki kenijsowych japoschtołow sałožicž. W nich běsche kenis Jesuš žiwý a mózny. W nich skutki cžinjesche a kwoju zyrkej twarjesche. Zyrkej pod bojskim, njebjesskim rukowanjom kwojego kenisja móznišcho rošcjesche hacž předy, hdyž Jesuš hisčeze w ponížnosći mjes złowięstami pschebywaſche. Cžile wučobnizy, předy taſleje maleje wěry, běchu nětko polni kwijsateho Ducha, běchu kschesczienjo njekhablažeje wěry. To je najwjetšchi džiw, wot Boha w Chrystku dokonjaný. Tak je zyrkej Boži skutk. Helle wrota ju nje-móža pschebinycž.

Wo Gamalielowej radze, wo kotrež nam Lukasch hakele pojedzischo powjeda, je drje ho stało, so mózachu kschesczienjo najprjedy bjes pscheziwjenja w Jerusalemje pschitwizowarjow dobývacž, haj w templu ho shromadziež, tam kwoje kwijsatki měcz a hnadu pola zyłego luda namakacž. Wožebje Židža s zuszy jim pschipadnychu. Luboše kschesczianow wsče wutroby hnajesche.

Tak móžeschtaž Pětr a Jan w połnym měrje psches „rjane wrota“ do templa hicž a ho tam w swiczenym čažu se Židami i Bohu modlicž. Myſlachu drje, so móža w kwojim ludu kwoje noweje wěry živi bycž a zyły lud sa Mekijaža Jesuša dobývacž. To je byla weská radoſć a nadžija.

Vči rjanych wrotach kromy kždžesche. Mějesche prawo tam dary žadacž. Kaž Lazaruš psched domom bohateho, tak tutón hubju m psched templom proſčesche. Mějesche jeno prawo na scherjepatki, parowasche wopravodžiteje pomožy. Mało hdź je kłeborne abo žamo skote pjenjesy dostał. Pětr by jemu chyłt wulki dar dacž, wulki pomož pschedzelič. We wulkej wutrobnjej luboſeži chyłt kždžesche jemu połnu pomož pschinjescz. Tuž k njemu rjeknu: „Esleboro a skoto nimam, schtož pał mam, to cži dam: W mjenje Jesom Chrysta, Nazarenskeho, postan a khodž!“ Lukaſch nam powjeda, tak Pětr kromosomeho ja ruku wsa a jeho poſběže, a wopisuje na to wježbosć a džatorwosć tuteho sbożownego muža, kaž tež džitwanje ludzi, kotsiž jeho widžachu a snajachu.

Mu kschesczienjo njeſnajemj tajkeho prawa, so žmě abo dhy vbi někaſki pomožy potriebny psched zyrkwinymi durjemi kždzo wo dach proſycz. Sa braſchnych mamy bědneſtje, ja khorých khorownje, sa kłepych wustaw, w kotrejch pschebywaju a tež dželaja a spěvaja, a wchudże je dushepastystwo. Mnogo braſchnych pał, wjèle wjazy hacž w tajkich wustawach, ho wot pschezelow a kujzodow podpjeruje, a schtož na wěstych kwijsatych dnjach w Božich klužbach sa kłudnych nadawam, to je do ruk duchownych, so móhli we wožebithych misach rucze pomož pschinjescz. We wustawach je njedželu a kředu wopjtny džen, na kotrejch cžrjódly wopjtomarjow hladacž džeja, schto tam džed cžini abo bratr, schto wowlka abo cžeta, abo tež luby kujzod, s kotrejž hu dolše lěta hromadže w pschesjenosczi živi byli.

Niz skoto abo kłebro je najwyjszsi dar. Schtož we wutrobie mamy, to je najrjeńsche. A schtož ma Jesuša we wěrjazej wutrobie, tón móže ho Pětrej runacž. Njemóželi tež tajki džiw

ejnicz kąt wuswołony Śenjesowu japoščioł, tola móže wjèle i po-
sépschowanju strowoścę a i pośběhowanju myžle pschinischowacż.

Khromy pschi templowych wrotach njebě swuczeny, swojej
woezi pośběhowacż. Čujesche bo sazpieny, hladasche jeno na pje-
niesz, niz na woblicza dawarjow. Czi tež na njeho njehladachu
a někotry pjeniezły by nimu padnył. Tole dawanie bōle dawarjam
i prawdosczi klužesche hacż i pomožy chudemu. Móžno tež je,
so bē tajki proscher dawno samozity muž. Snadż tež dyrbjesche
woschědnje wjèle na templ wotedowacż. A tola kubicz bo jemu to
njemóžesche, tajki tam psched ludzimi hydacż.

Petr je jeho hhuboko wobżarował. Petr chysche jemu do
wóczka hladacż. A to drje je najrjeńsche na Pětrowym sadzerze-
nju, so i proscherzej rjetny: „Po h la d a j n a n a j u !” Khromy
na Pětra a Jesuſa pohlada, na wobliczi, w kotrejmaž bē bratřska
luboſcž, wutrobna zmilnoſcž. Jeho duscha sacžu, so mějeshťaj
i nim žobuczueče.

Wophtaj tajleho hubjeneho, hladaj jemu do wóczka! Snadż
tež pjeniesz sa njeho nimasch. Wbobi móže wot tebje wjèle wjazy
dostacż: luboſcž, dželbracże, tróſcht. Móžesche pola njeho khwilku
poſzedzecż. Njerwopusczeny bycz, towarzstwo měcz, lubowaný
bycz, to je lěkarſtvo. Khory na czeſpjenja japoſni. Jeho duš
wožiwi. Jeho myžle fu i radoſci poſběhajene. Kaz do ria-
neho tempła je ſastupil. Njeſedži jeno wončach psched rjanymi
wrotami, ale je do křeſćijanskeje luboſcę w Jesuſu ponórjenn.
Cžinisch ty tajke japoſchtosje „slutki?”

Hladaj bo!

Kaz je to pschedzo w njeměrných čaſzach, w čaſzach pschedwrota
a muſow a domach phtanjoſ bylo, taſ tež to w tutym naschim ča-
ſku: wſchelake nabožne myžliezki bo ſiewjeja a namakaſa pschivit-
warjow a ſažo je někajka ſekta hotowa. Abo hdyž niz to, wob-
nowi w tajkim čaſzu jena ſtara ſekta swoje prázowanja a namaka
taſtich, kotsiž bo i nijej ſaběža. A tajke wozučenje ſektoru stanje
bo husto po tym, so je zo předy kuf hinač ſdraſczila abo čaſzei
a žadanjom jeho čłowjekow ſdworliwje pschirunowala abo pschedy
wſchěm, so je pschedwulke a widomne a napadne ſmyſki a braci paf
ſawodžewala, paſ pscheměnila, ſamo taſ, so je poſwala na nowe
profeczinſtvo, ſjewjaze bo w profetach a profetkach. Tajſole ſmū
na pschitkład wohladali na „Adventistach ſedmeho dnja”, wo kotre-
niž je bo tež w naschim ſopjenku piſalo.

Pſched krótkim pschilecža nam i póstom wojadne ſopjenko
i Němzow. Tuto bo ſabera i jenej ſektu, kotaž je taſ rjez ſotra-
runje mjenowaneje adventistiskeje, rodžena w ſamnym kraju,
kotryž ma to pschinijeno: „kraj njewobmiesowaných móžnotow”,
w Amerizy; je to ſekta Russelianſtich abo tež bo hewal ſ nadobnym
mjenom pomjenuje: „Khutni phtarjo w bibliji” (Ernste Bibel-
forscher). Tutej dwě kaz tež druhe, wutriebaja, kaz je to ſe wſchěch
konečin křyschecž, tutón naſch njeměrný a njeſpolojny čaſz ſa
ſwoje lepsche, a dokež tež we Lüžizy a mjes Sserbami, chzem ſu
něſchtio ſ teho, ſichtož tamne ſopjenko naſpomni, roſpomniež, ſo
bychu bo křeſćijenjo hladali a njewotpadli wot cžiſteho evan-
geliona, wot Jesuſa Khryſtuſa, naſchego ſbóžnika:

„Khutni phtarjo w bibliji”? Woni chzedža to bycz. Sa
napižmo jeneho ſe ſwojich ſezazych ſopjenkow fu napižali: „My
wěrimy bibliji”. My pſchidamy, ſo je jich wola ſnadž ſprawna,
ale my prajimy: „Woni wěrja (měnja), ſo bibliji wěrja”. Ale
woni ſo myla; woni bibliji njewerja.

Biblija praji: „Wam njeſluscha wjedzecž čaſz abo hodžinu,
kotruž tón Wótežez do ſwojeje možy ſam połožil je”. A to praji

Jesuſ Khryſtuſ ſam, Zap. ſl. 1, 7. Hoi Mat. 13, 32 praji wón
ſamo: „Wot teho dnja paſ a wot teje hodžinu njewě nichón, tež
niz jandželio w njebjeſach, tež tón ſyhn niz, ale jeno tón Wótz.”

„Khutni phtarjo w bibliji” njewerja paſ tole bibliji, tež
Jesuſeji Khryſtuſeji niz, a ſ nimi tež niz, kaž je ſnate, adventistojo.
Woni fu bo do teho měnjenja ſaběžli, ſo móžeja bibliju ſčinicę
ſa knihu ſa licženje. A taſ wjeſele bo to tam licži! Je tam to
Bóh ſenjes w 26. ſtatwie 3. knihow Mojsaſkowych ſwojemu ſudej
žohmowanje ſlubil a ſ poſlečzom hroſyl. W 18. ſtuczzy Bóh ſenjes
ſwoje hroženje wótrische cžini prajizy: „Jeſi wóh paſ hiſcheze na
to mje njebudzecž poſluchacž, dha chzu ja hiſcheze ſydom króč
wjazy pſchidacž a waž ſhloſtacž waſchich hrečhom dla!”

„Stój!” praja czi. kiž maja to taſ ſwoje wjeſele nad licžbami.
„Lóhcz ſem! Tu hodži bo to wſchitko taſ rjenje wuměrciž a wob-
licžecž!” ſydom króč wjazy, to rěka tola: ſydom čaſzow doſhō.
Jedyn čaſz, to paſ fu ſažo 360 dnjow — tſi ſta a ſchesczdzefacž!
Jedyn džen, to paſ je ſažo jene ſeto! Potajkim: ſydom čaſzow
fu 7×360 dnjow fu 2520 ſet! Tuto hroženje je bo dopjelnilo a
ſtało w lěcze 606 do Khryſtuſkowego naroda. (To je ſapocžatſ
babyloniskeho jaſtrwa. To wſchak njetrjechi, tola to nicžo wo to!)
Potajkim kónz tuteho zykleho čaſza ſhloſtanja to ſeto 1914 po Khry-
ſtuſkowym narodže. W lěcze 1914 je bo tyžazlētne kraleſtvo ſa-
počzalo a Khryſtuſ je jaſo tón prawy král to kraleſtvo na bo wſal.
— Sacžuvanym my wo tym ſchto? Wot 606 do Khryſta hacž do
1914 po Khryſtu fu čłowjelojo pod knjeſtvoom Satana byli, taſ
wucža to „Khutni phtarjo w bibliji”. Sacžuvanym my wot 1914
žem w tym žaneho pſcheměnenjenja? „Khutni phtarjo w bibliji”
wiedža ſebi wjèle na to, ſo fu hižo pſched 40 ſetami wobrót ſvěta
na 1914 woblicžili. Dženža paſ woni ſamjelcža, ſo woni njejſu
jenož wěſhczili, ſo bo wſchě tróny ſwěta ſpowalejca, ale ſo fu tež
wěſhczili, ſo bo bamžowý trón powali. Mjes tym fu — nje-
wěný hacž fu woni wot adventistow abo tueži wot nich wuſnýli —
„Khutni phtarjo w bibliji” tón wopratodžit ſapocžatſ tyžazlētneho
kraleſtva ſa ſeto 1925 „woblicžili”. „Boži porjad čaſzow,” taſ
woni praja, žada ſebi 70 jubellétow (?). Kózde 50. ſeto je jubel-
lēto. 50×70 je 3500 ſetow wot přenjeho jubelléta w lěcze 1575 do
Khryſta (?) žem. Taſ pſchindžiſh na ſeto 1925. Tehdy pſchindži
milliardy ſbudžených duſchow, wobležene nowe czelo, na ſemju,
nahe, hłodne, a budža ſymu nrečz a budža bjes hospody.

So bo poſchitkowne horjestaſwanje w bibliji haſle na kónzu
tyžazlētneho kraleſtva stanje, to njetrjeba jencho „Khutneho”
ptarja w bibliji ſamolicž.

Hiſcheze jedyn pſchitkład ſa tajke hole licženje.

Khryſtuſ je w ottobru 1874 ſažopſchisħol, njewidomny. —
(Biblija wſchak to zyłe hinač praji. Hladaj ſam: Mat. 24, 30.
— Zap. ſl. 1, 11!) — Šak to? Nó, zyłe jednore to, praja „Khut-
ni” phtarjo w bibliji a woblicža nam taſte: „Khěža wotrocžkom”
trajesche wot ſmijercze poſlednjeho patriarchi hacž i narodej ſe-
juſa Khryſtuſa 1811 ſet. Runje taſ doſhō (!) tracž „Khěža
ſyñow”, wot ſmijercze Jesuſa Khryſtuſa w lěcze 33 hacž do ſet
1844. 30 ſet po narodže Jesuſa Khryſtuſa pſchindže Jan i Gor-
danej, 30 ſet po 1844, potajkim 1874, pſchindže Jesuſ Khry-
ſtuſ ſažo. —

Je czi bliſko, ſo bo ſmějſch tajkim kumſchtam wuliczenja
a woblicženja. Tola ta wěz je ſmijerczhuſta, „wopratodž-
ſhutna”! Na naſch lud, tón hudy, hubeny, tež wot nabožneho
roſpada potrjechený lud wali bo ſylna a na pjeniesach mózna
internazionalna abo bjesmjeſna ſekta amerikanskeho poſkhoda a
cžini amerikansk ſekta reklamu a počaſuje kinofilmu wo ſtworjenju
ſwěta a wo Božim ſarjadowanju ſwěta a roſschérja ſetakt
a wſchelake druhe mylaze ſpižy po millionach, na pſchi-

Nađ i napričnom: „Milliony s tých, ktoríž sú nětke živí, ujewomiu“. Na svoje proklamácie ale pschijetvjenja a platiť pištu hľova, kotrež vabja, kaž na pschillad: Svetá mér! Derjemecze a sbožo člóvjestva! Pschijoviedzenje vovojanja mužam vyschnoscze, Capitalistam a duchovným všchém zyrtovat! A nimo teho moluja ludej, kotrež we hľubinje nusy a vyschnosczo ho skoro sačkrie, paradis, kotrež 1925 na sejnu pschiridze. Tuž bjes dživa, so tuta sekta pschibýva, so byvajia sa viedzeni tež herak strôsbi a mudri do bludženja, do vnežbow, kotrež sú pscheczivo živjatemu pižmu, kotrež wo Bosy a člóvječku, ľrechu a vumóženju, wo Ješom Chrysta parschonje, jutku a horjelstanjenju hinač vneža hacž to biblija vneži, a do herak nějeho hischče.

To jene vščač je na kóždy pad pěknje wot tých „kutných pýtarjow w bibliji“ a wot jich pschivusných, tých adventistov a druhich, so wóni wo bibliji rēča a k bibliji vabja, so tak ludžo sozo sa bibliju, tej husto došč saňtej, saprošenej, sapolženj pschimaja. A nětko pýtač, a prawje pýtač!. A tu dýrbja mēč budžo pschies zyrtelj skladnosz postkicenu, ho šhromadnje wobhōńcej w bibliji, w bibliiskich hodžinach. Ale vščač, czi wobebje mudri nimaja to sa nusne, pschitcej a šhromadnje čziniež po anjelovym hľovje: „Wobhōńcej ho w pižmje!“ — njech sú to nětk žami wot so tak mudri sažinjeni. Abo žnádž to tak nasad něhdže steji ta bojoscz, so móhli tola s bibliju pschepočasani bhež a potom by to se všeč mudrošču a prawdošču studnje kónza mělo. —

(Pschichodnje dale)

Zyrtelj a stat.

Novy narav drohoty je tež nusu wobhadov a zyrtovje a duchovných povjetischil. Statni saſtojnizy a runje tak všchitzu īrusy saſtojnizy dostanu povyšene a pschimérjene dohody, jenož vukli džel duchovných niz; tu je s džela runje na wopak. Nětk na kónzu léta, t. r. hospodařského léta, kotrež ho na pschillad sa khrstva a wotnajenia s 30. septembrom vonež, pobračujia ředki, s městnami zples, tež w ūerbiskich wobhadach. Čeho ma ho tu stacž? Čeho mělo ho tu stacž? — Hacž wulkoſtat tu dožahazu podpjerei postkiczi, njeje tež hischče ſnate, tola někajkeje pjeniež neje podpjery ſa naſchu ſaſtu zyrtelj je wot wulkoſtata po pucžu. Tuta móhla tu dorovo hížo bhež, bhežli naſcha ſaſtu vyschnosz jenož někak tak ho pscheczivo zyrteli ſadžeržala, kaž druhé, na pschillad pruska. Tak pač je ſaſtu vyschnosz na vſchelake naſchne ſadžeržala, ſo zyrtelj to ſivoje doſta, tak tu, tak tež pschi zyrtovných dawkach.

Wotrocž.

Spižala w ūlowaſkej rēči Kristina Rojowa.
(Pokracžovanie.)

Starz ſedžesche tam hížo hodžinu a bě tak do čicheje mutnoſeſche ſamirjeny, ſo nježlyſchesche, ſo ho něchtón bližesche, a ſo njevidžesche teho, kotrehož bě předy tak žadočiſtve wozkonal a ſa kotrehož ho jeho ſvojovna duſha někkole hischče modleſche bjes ūlowow. Sa to pač vidžesche jeho ho bližazj Method a njemóžesche ſo wozov púſčiciez to ho blyžejaze wobliczo ihedživza.

Tola nadobo bě ſe wžy wolanje ūlychecz! Tam bě hajka někajkeho wopilza do wuſkoſzow píchnejſla. Šněvaſche ho na to, ſo bě pschewuſlu. To ibudži starza ſ jeho ſamiklenja. Wobrociž ho a dohada ſo, ſo njeje ſam. Bóry ſedžeschtaj hromadže na ūlowy. Method ihoni, ſo móžesche a ſo chýſche starz ſ Ruthu wusnačz: „Twój Boh je mój Boh!“

„Bohu budž ūvalba!“ ſuwoła Method, bě ſchýtaj to dohlo ſebi pøivedaloj a Bohu čeſcž dawaſo ſa tu hnadu, kotrež bě ſchédživzej wopokuſal. „Bohu budž ūvalba! Jeſo ſlubjenja ſu tvečzna wérnoſcž! Ža ſyml jemu doveril, a wón njeje pſchidaſ, ſo buč k hanibje!“

„Ty?“ džinrasche ho ihedživz.

„Haj, ja! Dženža, luby nano, dženža, bđež ſu ty ſchrysta ſmojſtro, móžu a ſměm tebi ſkóčnje praſiež, ſo mje tuta vjež ženje wohladala njeby, njeby ſi ty tu pschebýval. Nježivaj ſo dale! Njeſtamjen ſo je ſpodživanjom! Ženož w luboſči k tebi pschiridzech ſeni! Ty mi předy praſejche, ſo ſyml tebje k Męžiaſej doviedl kaž Philippus Nathanaela. Philippus bě wuſchof, Nathanaela pñiacz. Tež ja ſyml tebje pýtaſ, a wono njebe nježo lózke, ſhonicz, bđe ſy živoj.“

„Mje ty pýtaſche? Mje? Předy hacž ſo ſnajachmy? To njeje móžno! A czechodla?“

„Czechodla pýtaſche Philippus Nathanaela? Ženož ſo bñ jeho k Jeſuſej doviedl!“

„Haj, ale wón ſnajesche Nathanaela, ty pač?“ Starz ſaſchimy ſtverdže ruku Methoda.

„Fa ſažo ſnajach někoho, wo kotrežiž th nježo njevidžesche, ſo je do zyla tu na pírečje, a kotrež je tola tebje ſuborval hacž do ſmíjercze! Ža tebi hížo ras wupowjedach, ſo je mje rodžený Žid k ſpoſnačži wérnoſcž doviedl. Tutoň mój dobročel, kotrež ſyml wžho ſa čažnoſcž a tvečnoſcž winojth, rēčasche Ruben ſsokolov. Bě to ſyml bohateho ružovofleho Žida ſ mjenom ſsokolov, a jeho maež bě to rjane džecžo, ſa kotrežiž th dženža hischče plakasch, twoja džovka Esther!“

„Methodo!“ ſuwoła ſchédživz, poſtoči a ſvoje ſo ſažo na ūluku. Šchtó mohl wopížacž ſažueža, kotrež ſo na jeho woblicžu wosnamjenjachu!

„Methodo! Th ſnajesč ſu, moju džovku, moje džecžo!? Šeň ju th widžat? Šeň ſebi wěſty, ſo wona to bě?“

„Býle wěſty! Widžach ju drje jenož na wobraſu jaſo njeviſtu a potom ſrótka do jeje ſmíjercze.“

„Moriva! Potajſim wona je ſemrěla! Njeje wjazy živo!“

„Wona ſemrě, tola wona je živo a bude ſe wěčnje živo. Wona wumrě, ſo medlo ſa tebje. A dokež tebje ſ listami nihdže namakacž njemóžesche, da ſebi mrějo wot ſvojeho ſyna ſlubiež, ſo ſam póndže, tebje pýtač, ſlonečných ſivoje ſtudije.“

„Wona wjedžesche potajſim wo mni?“ Š bohoſtnym ſpovidživanjom wjedžesche starz ſ hľovu.

„Wona wjedžesche wot maczerje wſchitko a ſuborvche tebje jara. Tutu ſuboſč ſotvreni tež we wutrobje ſvojeho ſyna.“

„A moja žona?“ jdychny starz.

„Moja žona bě wopravdze bôle ſiebania hacž ſama wino-wata. Bóry ſaſte ſo ſvojeho ſarwinowanja a chýſche ſo k tebi wročicž, tola ſu njepuſteſiſtu. Brajachu jej, ſo ſy th jara roſhorjeny. Žako wuſkobodženſki ſiſt pschiridze, wérjeſche wona a woženi ſo ſi thym, kotrež bě ſu ſiebal, njebu pač ſenje wjazy ſvojovna a wumrě do kraža ſivoje džovki, kotrež potom hnydom do Kanady pucžovasche.

Tam dosta ſo najprjedy ſsokolovej ta hnada, ſo Męſiaſa namaka, a potom iež jej, a móžeschtaj iež ſvojeho ſyna jemu dovjeſcž. Wopravichtaj wjele ſa jeho ſukublanje a wutwucženje a mějeſchtaj jenož to ſene požadanie, ſo by to ſvojo mjes ſidom ſkum ludom pschijoviedal. Tuto žadanie bu dopjelnjene. Nar i najmijenſha móžesche hischče ſyna pñedovacž ūlychecz; wón wumrě ſrótka po tym, ſo ja ſ ſpoſnačži ſvojeho ſbóznika dónidžech a pscheczel twojeho vnučka buč. Ža běch jemu wſchitko winojth;

tola tež wón mje lubowasche, wón mje lubowasche tak, taž móžesche jenož wón lubowacž!"

Dokelž běch Eslovak, sdželi mi, so je jeho džed něhdže we Wuherskej žiwý, a so je žwojej macžeri žlubil, jeho pýtacž. Tak husto hacž ſo hromadu modlachmoj, modlesche ſo tež ſa njeho a wo to, so by ſi niemu žónicž možl.

Ras pýzla mje do Pennsyvanijs, dokelž wjedžesche, so je tam wjèle Eslovakov. Myžlachmoj ſebi, so pſches jeje krajano w něchto wo nim ſhonimoj. A wono bě to wodženje Bože, ſo Bóh ſnies mi po dolhim pýtanju, kotrež žameho wuspěcha njemějesche, ſpožezi, ſo ſo ſi mlodym Raſhom ſetkach. Bě to hnydom po jeho pýchikadž do Ameriki. Wot njeho ſhonich něchto wo starym Davitu, kotremuž běchu žonu ſawjedli. Potom ſo ſi lichtami dale wobhonyachmy a wſchitko ſhonichmy. O, kaž ſo io Ruben wježeſe, kaž Boha proſchelche, ſo by jemu ſpožeſil, wumóz duſku džeda! To njeje ſi wopízanju.

Tola tón ſenje nad žiwjenju a nad ſmjerči bě to hinal wobſamky!. Ruben mějesche telko džela ſa Bože kralstwo, ſo njemóžesche hnydom wotjēcž. Bóh da jemu, ſo wehlada rjone žne tuteho džela, — wjèle cžlowejlow nadžiſeſche ſo wulfekho wot njeho. Potom pýchindž ſhorosež; bě ſo naſymníl — jandžel ſmjerče pýchindž po jeho cžistu duſku; wón dyrbjeſe domoj.

Fa widžach, kaž to jeho bolesche, ſo njemóžesche džedej to pýwělko pýchinjescž. Schto pač ſadžewasche mi, ſo býh to ja město jeho cžinil? Do jeho wotemrěwazeje ruky žlubich ſemu, ſo ſpuſchezejo na Boha, kotrež tola njemóžesche telko tych modlitw w džonki a wnuſa njezlyſhanych wostajiež, ſo jeho džeda ſe ſenjeſej dowjedu, ſo by ſo jumu tam we wěčnoſeži ſi nimi ſetkaſ a ſi nira ſjednoczenju byl. Jeho ſu poſhovali a wopłakowali, a ja pýchindžech tu do Hridovej jaſo jeho ſastupjeſ.

Fa wjedžach, ſo stareho, pſches pýcheczeipjenu njeprawdu ſtwjerdneneho muža, tak býryň njebohydu, ſo, hdyž ſi niemu hnydom jaſo wotpóſlanz jeho wnuſka ſtupju, mi to njewěri abo wutrobu ſavrěje ſa wnuſka, kotrež bě ſela hižo domoj ſchoſ. Bě tola starý Davit žid, jeho wnuſ pat jaſo kſhescžan wumře; ja tuž wjedžach, ſo budže ſo to dlihiež. So býh jemu po móžnoſeži bliſko byl, poſkiežich ſo Ondražiſej ſa wotrocžka a proſchach Boha, ſo by mi pomhaſ, wutrobu žida dobhež. A Bóh mi pomhaſche. Jednor wotrocž njemóžesche ſtarzej podhlaſných býcž a njebě to tež. Fa pač dyrbjach runje pýched ním na ſo ſedžbowacž, ſo njebých ſe pýcheradžil ſe žanym ſlowom, ſo njebých pýchezo w tajſich wobſtejnoscžach žiwý. Bojach ſo pýched wróčenjom mlodeho Raſha; tola Bóh da, ſo mje njeſpóſna. Jaſo běchmoj ſo tam pření křež ſetkaſ, mějach ja brodu, a tež drasta cži to cžlowjeka wo wjèle pýchemeni.

Na wjecžoru Petraschez ſwaſza čžých tebi hižo wſchitko wypowjedacž. Tón ſenje to njedopusheži. Tuž ſebi žlubich, ſo to Hradovje wostanu, doniž ſi erta džeda mojeho pýchecžela nježlyſhchu, ſo je ſenjeſa Jeſuſa namakaſ a ſa žwojeho messiaſha wſaſ. Nět kym wſchitko wypowjedaſ, a džakuju ſo žwojemu ſenjeſej, ſo je mi ſmóžniſ, žlubjenje džeržecž, tež ſa to, ſo njejžym tu pođarmo pola waſ ſebebyval. Nět móžu ſměrom žwoje pucze býcž; moje pýzelſtvo je dokonjane."

(Poſkracžowanje.)

S naſhebo čaſha ſa naſch čaſh?

Hdyž budža tež hýčče žony dobyte a jim wſata ta požlednja ſchlečžka bohabojoſeze a pobožnoſeze, potom, luby němſki wótzny krajo, potom — je nimo! Potom njeje tebi wjazy ſi pomhaſju! Potom ſpadnjeſt do ſahubu! O, pomhaſče wſchitzh, kotsiž wo

pomhaſz móžecže, pomhaſče tutym žonam a macžerjam w tym cžejſkim wojowanju, kotrež wojuja! Pomhaſče jím, ſo býh ſwoju bohabojoſež ſwoju kſhescžansku wěru a ſwoje dobre počinſki ſaſhovale! Pomhaſče jím we wocžehnjenju džecži a tež w tym, ſo možle ſpomožnje ſlutkvaſ ſa muži! Dopomhaſče jím tež — a to je wažniſche, hacž ſebi myžliſh — ſi domižazemu ſtatoſej, na kotrež býh ſe ſwojimi wjeſkele měle! Tute ſlowa wupraji hižo w lěce 1891 tón tež mjes ſſerbam ſnath D. Friedrich ſi Bodelschwingham w Bethelu. A wone placža dženža zyle wěſeze tak abo hýčče býle, a to jenak ſa němſke a ſerbiske žony a macžerje, haj do zyla ſa žony a macžerje. A tuž je to nad nami wſchěmi, ſo wſcho, ičtož móžno, ſchfitam ſi jeno ſa naſche žony a macžerje ale ſa naž wſchěch, ſa naſche džecži, ſa naſchich mužow, ſa naſch zylu lud, naſchich wótzow wěru, bohabojoſež, pobožnoſež — a pýchiftajimy: rěč. Tam, hdyž ſo tuta ſhubuje, tam ſhubuje ſo tež ſtajne něchto wot tych runje mjenovaných drohich ſublow.

S bliſka a ſ dalota.

Wahy katechismus je ſi nowa ſhotowjeny. Tuž móžea ſebi jón džecži a starschi w ſſmolerjez knihářni wobſtaracž abo tež pſches ſwojich duchownych a wucžerjow.

Evangelie jednocoženſta mlodžinu mějachu ſwiatki ſwoj ſjed w Drježdžanach a Halle. Šjewi ſo tu, ſo ſu ſo móžne roſtrivale. Hłowne ſjednocoženſtwo ſa mužſke towarzſtwa ma jich na 156 865 ſobuſtawow, 275 wožebithych dželacžerjow a 199 domow, kotrež ſu jeho wobſzedzenſtwo. Žónſke towarzſtwa maja runje tak ſwoje hłowne ſjednocoženſtwo; jich je 5316 towarzſtow w 172 492 ſobuſtawami.

W Berlinje maja nětko tež jenu mohamedansk ſožadu. Že to tež jene „dobycze“ wójny. We wójnje bu w lěhiwoje ſa jatych pola Wünsdorſa ſa mohamedanskich jatych moſcheja abo zyrkej twarjenia. Tuta je nět ſaložk noweje „wožady iſlama“ abo mohamedanskeje wožady. Tuta njeſměje jenož nadawč, pýchivýzwarjow mohammedanského wěrywusnacža hromadžecž, ně, wona dyrbí býcž missiona ſa wožada ſa roſſchérjenje iſlama, to rěba teje wěry, kotrež wokoło lěta 622 Mohammed w Aliskej a Afrizh pýchipowjedasche. Wudawaja hižo cžažopis, kotrež ma ſhrobile nijeno: „Iſlam, pucžnik ſi wumóženju a ſi ſnowonatwrenju“. W prěním cžiſle tuteho cžažopis ſu ſi pýzmowſtwa wjecžornokrajnych lidow hromadžene wuprajenja, kotrež iſlam wuběhuja a ſhivala a porujo nim tajke, kotrež kſhescžansku wěru ſazpiwaja. — Po tajkim ſaſo jedyn pucžnik ſi wumóženju wjazy! Ale ſajſi! —

N. w N. ſa 3. po ſſw. Trojizh.

M. w Bul. ſa 4. po ſſw. Trojizh.

Biblija — čaſh — cžlowjef.

25. tydženj, wot 17. hacž do 23. junija.

17. 3. njedž. po ſſw. Trojizh. Zap. ſt. 4, 8—22 — ſh. 161 — Luk. 8, 1—18.
18. pónđela. Vſ. 69 — ſh. 323 — Luk. 8, 19—40.
19. wutora. Vſ. 70 — ſh. 848 — Luk. 8, 41—56.
20. hrjeda. Vſ. 71 — ſh. 17 — Luk. 9, 1—17.
21. ſchitwórk. Vſ. 72 — ſh. 318 — Luk. 9, 18—36.
22. pjatř. Vſ. 73 — ſh. 527 — Luk. 9, 37—50.
23. ſobot. Vſ. 74 — ſh. 790 — Luk. 9, 51—62.

Samolwity redaktor: farat W y g a c ſi Nožacžiſach.

Cžiſež ſſmolerjez knihicžiſchezeſtne a knihářne, ſap. družſtvo ſi wobmij. rukowanjom w Budyschinje.